

на трима пилигрими и да им съобщи, че той ще пристигне по-късно, по сушата. Да наемат някоя къща извън града и да го чакат там. Но кой те доведе до тук? От къде разбра, че сме в този дом?

Белота побледня. Той не бе виждал никакъв рицар алемански рицар. Какво значеше всичко това? Докато отвори уста и попита другарите си, някакъв грозен вик отекна навън.

- Тука са! Обкрадете къщата!

Спуснаха се, залепиха чела в прозореца. Дружина венгерски конници изпираше баира. Божекът стоеше пред вратата и ги викаше с ръце. В него княз Белота позна един от търговците на реликви, които пътуваха в кораба. Как не бе могъл да го познае веднага? Или и той можеше тъй майсторски да променя външността си като него: ту монах, ту алемански рицар, ту божек... Кой знае от къде го следяха. Може би още от Търновград... Съгледвачите на крал Бела не се пегуваха.

Логотетът се спусна навън. Блъсна божека, докато другарите му вадеха стрели и колчани, мерейки се в пристигащите венгери, метна се на коня си, препусна по обратната посока от тая, от която идеха нападателите.. Отличен ездач, Белота не се колеба пред никое препятствие. Прескочи оградата, която заграждаше дома, спусна се предпазливо по стръмното нанадолнище, прехвърли се през един трап, пълен със застояла, зеленясала вода, препусна с чудна бързина към белеещия се друм.

В далечината бавно заглъхваха виковете на преследвачите,

Дните, неделите минаваха. Иванко напразно се мъчеше с военна храброст и вярност към ромеите да спечели сърцето на княгиня Анна. Ала хубавицата не можеше да се реши. Нито даваше окончателен отказ, нито се съгласяваше. Защото тя знаеше, че когато